

[Undervisnings- og forskningsministeren]

det ønskes yderligere udpenslinger af, hvad der tænkes på, er jeg meget villig til det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 59:

Forslag til lov om ændring af lov om Statens Uddannelsesstøtte.

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 13/10 88).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Helle Degn (S):**

Danmark sukker i denne tid over at have en handlingslammet KVR-regering. Det eneste, Danmark ikke kan sukke over, er at have en handlingslammet undervisningsminister – og dog, og dog! Jeg tror såmænd, at også undervisningsministeren bliver der sukket over. Jeg tror snart ikke, jeg kender én uddannelsesinstitution, én organisation eller én elevgruppe, som ikke sukker under alle de signaler, den daglige frygt og terror, som undervisningsministeren formår at sprede i dagspressen, og hvor han ellers giver gode ideer fra sig.

Det er også tilfældet, når det drejer sig om Statens Uddannelsesstøtte, som vi nu skal handle.

Det er jo en lidt mærkelig situation, Folketinget står i i dag med et regeringsforslag, som der ikke engang i regeringspartierne er flertal for, hvorfor ministeren, allerede inden vi har førstebehandlingen her i dag, har været nødt til at meddele den undrende offentlighed, at han

må stille ændringsforslag. Man kan undre sig over, hvad der foregår på regeringsmøderne.

Det har også været interessant at følge de udtalelser, som forligspartiernes ordførere og gruppeformænd har følt anledning til at fremkomme med inden førstebehandlingen af ministerens spareforslag. Vi har i hvert fald i Socialdemokratiet hæftet os ved den radikale gruppeformands, fru Marianne Jelveds, og også den radikale uddannelsesordførers, hr. Jørgen Estrups, udtalelser om, at man fortolker ministerens her fremsatte forslag som et brud på forligsaftalen. Tilsvarende udtalelser har vi set fra SF's ordfører, og fra socialdemokratisk side må vi sige, at vi kan ikke give tilslutning til elementerne i ministerens forslag.

Jeg skal nævne 4 af elementerne, nemlig for det første at SU-støtten begrænses til kun at kunne gives til én uddannelse, for det andet at støttetildelingen rykkes til efter kvartalet, hvori man er fyldt 18 år, for det tredje at forældreafhængigheden flyttes til efter, at man er fyldt 19 år, og endelig at forældreindtægtsgrænsen fastfryses.

Disse elementer må Socialdemokratiet afvise, og vi ser frem til en interessant behandling i udvalget af et ministerforslag, som regeringen åbenbart ikke engang selv står bag ved.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne straks rette den misforståelse, som stammer fra Det fri Aktuelt, nemlig at der skulle være et eller andet kludder i forbindelse med fremsættelsen af dette forslag. Det er der ikke. Der er tale om en misforståelse hos en journalist på Det fri Aktuelt, som laver en stort opsat artikel, der i efterårsferien vandrer rundt til alle andre blade. Det kan jeg da ikke gøre for. Jeg har til 3 af dem sendt små pæne læserbreve, der korrigerer fejlen, men dem vil de ikke optage, for aviser vil ikke optage noget, der viser, at der har stået noget vrøvl i deres spalter. Det er min almindelige erfaring. Det vil selv agtværdige blade som Politiken og Berlingske kun meget nødig gøre, og det kan jeg jo ikke gøre for, men det er altså baggrunden for, at fru Helle Degn tror, der er noget i dette forslag, som den samlede regering ikke står bag.

Vi havde et møde med nogle ordførere, og på det blev et punkt kaldt forligsbrud; det tog jeg derefter ud, og så var det klaret.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Så var der åbenbart en ordfører, nemlig ordføreren for SF, der bagefter mente, han havde glemt noget, men det er jo hans fejl. På det tidspunkt var forslaget for længst fremsat.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Det interessante under denne behandling af forslaget om Statens Uddannelsesstøtte er jo ikke ministerens klynk. Det interessante er, hvad der kommer til at gælde for de unge uddannelsessøgende, og derfor vil jeg sammen med de mange uddannelsessøgende, som også er repræsenteret her i dag, lytte til, hvad der kommer af udtalelser fra Det Radikale Venstre, som jo immervæk er regeringsparti, og som også er forligspart i forliget om Statens Uddannelsesstøtte-forslaget. Der er altså parter i forliget, der over for undervisningsministeren har sagt, at der er tale om forligsbrud, hvorefter ministerens forslag ikke kan stå til troende, medmindre der bliver stillet et ændringsforslag.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Når jeg nu har givet hele forklaringen på, hvorfor fru Helle Degn løb med en halv vind og en avisand, havde det klædt hende, om hun havde erkendt det og sagt undskyld.

Connie Hedegaard (KF):

Det er helt rørende at høre fru Helle Degn tale om den handlingslammede regering. Når det kommer fra en repræsentant for et parti, der i øjeblikket er ude af stand til at påtage sig medansvar for stort set noget som helst i dansk politik, lyder det nærmest lidt misundeligt.

Jeg synes også, at ord som frygt og terror om det, der i øjeblikket sker på uddannelsesinstitutionerne, tyder på en vis ordinflation, for det er jo fuldstændig absurd og proportionsforvrængende.

De store, flotte ord, som Socialdemokraterne er så gode til, og løfter, som man forsøger at leve op til, skortede det heller ikke på, da vi vedtog SU-reformen i forsommeren.

Det Konservative Folkeparti sagde allerede dengang, at vi syntes, det var en uansvarligt dyr SU-ordning. Vi synes, at vi brugte uforholdsmæssigt mange penge på en ordning, som ikke løste tilstrækkelig mange af de grundlæggende

problemer i vores SU-system, og derfor er det selvfølgelig heller ikke overraskende for os, at vi nu på finansloven i indeværende år ser overskridelser alene på stipendiesiden på 288 mio. kr.; og for det kommende år er de allerede budgetteret til mere end 346 mio. kr. i forhold til, hvad vi regnede med for bare få måneder siden.

Det ærgrer os, at det ikke er sund fornuft, men indbyrdes angst for at stå tilbage for andre partier, der driver Socialdemokratiet i disse spørgsmål.

Nu må vi så til at lave nogle småjusteringer her. De er beskedne efter vores opfattelse, og jeg skal kun sige, at vi kan tilslutte os dem. Dog er der en enkelt ting, som jeg godt vil have at vi kigger på i udvalget, idet ideen om, at studerende, der skal tilbagebetale SU, skal betale en rente på 7 pct., efter vores opfattelse bør undersøges noget nærmere. Det er jo sådan, at når man tilbagebetaler SU, tilbagebetaler man i realiteten 150 pct., hvis man har tjent for meget, idet man også har betalt skat og lagt pengene ud til skattevæsenet. Vi vil derfor godt kigge på dette, men i en lidt større sammenhæng, for vi vil godt se, om ikke vi kan ændre tilbagebetalingsvilkårene. Det er lang tid, man som studerende skal lægge penge ud, fordi man tilfældigvis havde et job, der kom til at give for meget i slutningen af juli måned måske; det skyldes, at SU og skatteår ikke følger hinanden, og det vil vi godt bruge dette forslag til at få undersøgt nærmere.

Og så vil jeg godt til sidst sige, at for Det Konservative Folkeparti er sparemulighederne på dette område ikke udtømt. Vi har tidligere været inde på, at vi synes, det er absurd at have en nominal rente på 4 pct. på studielån, uanset hvad inflationen er. Vi ville hellere have, at det f.eks. var diskontoen, der var målestokken. Det tror vi der ville være noget adfærdsregulerende i, og der vil måske også være noget likviditetsmæssigt at hente dér.

Og så bare til allersidst: Nu havde vi tidligere en diskussion om de gebyrer på 300 kr. og 500 kr., som de uddannelsessøgende skal betale, og det viser jo, hvor absurd og usammenhængende det hele er. Nogle partier sidder og laver en reform til 1,3 mia. kr. for at kunne gå ud og fortælle uddannelsessøgende, hvor geniale og venlige de er, og så skal vi bagefter til at lave alle mulige småjusteringer for dog at få kradset nogle af pengene ind igen. Det ville være rart,

[Connie Hedegaard]

hvis der kunne føres en lidt mere helhedsorienteret politik, og hvis også landets største parti ville være med til at tage ansvar for noget, der burde være sund fornuft.

Aage Frandsen (SF):

Nu er det jo sådan i et politisk demokrati, at man stemmer om, hvad der er sund fornuft, og i foråret var vi enige om, at sund fornuft bl.a. var at gennemføre en SU-reform. Så må vi se, hvad der viser sig på nuværende tidspunkt. Men i foråret var der altså flertal for at gennemføre en SU-reform. Det er tydeligt, at undervisningsministeren er meget optaget af at være en slags sidedefinansminister, af at få orden i økonomien, og det er også godt, det skal han ikke have utak for, men undervisningen burde nok ligge ministerens hjerte lidt nærmere, når det trods alt er det job, der er afsat til ham.

Der har jo været meget diskussion om dette med forligsbrud eller ikke forligsbrud, og der er ikke tvivl om, at der i nogle af de elementer, som ministeren lagde frem i starten, var tale om et klart brud med det forlig, der var indgået mellem Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre; der er da også taget elementer ud.

Nu skal jeg jo erstatte mit partis normale ordfører på dette område, nemlig hr. Rahbæk Møller, der har været med til forhandlingerne, og både han og SF i øvrigt mener, at der stadig væk er et problem, når det drejer sig om suspensionen af dyrtidsreguleringen for visse beløbsgrænser.

Der er med forslaget, må vi sige, klart tale om en underminering af SU-reformen, vi taler ikke om teksten, men om ånden i den. Det gælder først og fremmest det, at man kun må tage én ungdomsuddannelse. Det lyder jo rigtigt umiddelbart, for hvorfor skal man have flere ungdomsuddannelser? Men det er ikke så enkelt endda, for der er jo en række ungdomsuddannelser, som naturligvis følger efter hinanden. Det gælder f.eks. tekniske assistent- og teknikeruddannelser, og det gælder også studentereksamen, derefter værkstedskursus og så teknikum. Man kan også sige, at det gælder studentereksamen/laborant. Der er en række uddannelser, som man givetvis med det forslag, der foreligger her, kommer til at ramme, noget, som man ikke har tænkt på fra forslagsstillers side. Jeg tror ikke engang, undervisningsministeren kunne komme i tanker om at ville ramme så hårdt

og vilkårligt, som jeg tror der bliver tale om på nogle områder.

Der står i forslaget, at man kun må tage én ungdomsuddannelse, men samtidig siger man i en anden sammenhæng, at der ikke er plads f.eks. på en videregående uddannelse. Man siger til unge, efter at de har taget studentereksamen: I kan ikke komme ind på en højere uddannelse – hvad så? Ja, de kan selvfølgelig blive ingeniører, men hvis de nu ikke har lyst til at blive ingeniører, hvad så? Så tager de i dag højere handelseksamen, ikke fordi de har lyst til det umiddelbart, de ville måske hellere være humanister, men det kan nu engang ikke lade sig gøre så let her i Haarders og Schlüters Danmark, og så vælger de højere handelseksamen. Her rammer man i virkeligheden også en gruppe unge, som man formentlig ikke havde tænkt sig at ramme med lovforslaget.

Et tredje område, hvor man kan sige, at stramninger også virker tilfældige og vilkårlige, er, at man ikke kan få støtte til at betale undervisningsafgift. Der er i hvert fald nogle uddannelser, som man ikke kan tage herhjemme, men som må tages uden for landets grænser, f.eks. kiropraktoruddannelsen. Her griber man også ind i noget, som man ikke har tænkt på på forhånd.

Det gælder formentlig også, når det drejer sig om de private gymnasier og studenterkurser. Disse institutioner får jo klaret deres økonomi delvis ved, at de studerende får dækket noget af egenbetalingen over SU, og det kan de ikke længere, og det må betyde, sådan som jeg ser det, og som man også, forstår jeg, ser det ude omkring på de pågældende institutioner, at de private studenterkurser og gymnasier bliver klart ringere stillet. Det er specielt studenterkurserne, fordi det er eleverne på dem, der er i den aldersgruppe, hvor de kan få SU. Jeg ved ikke, om det er ministerens hensigt.

Man må derfor sige, at der er en række ting i lovforslaget, som kræver en meget grundig bearbejdning, sådan at man får checket af, om det, også ud fra de politiske intentioner, som ministeren har, er det, man vil med det.

Sammenfattende vil jeg sige, at sådan som forslaget foreligger her, kan vi overhovedet ikke fra SF's side tilslutte os det. Hvis vi skal kunne tilslutte os det, skal det have en helt, helt anden karakter, og sådan som jeg tror, diskussionen kommer til at forme sig, er det meget svært at se, at vi kan være med.

Henrik Toft (V):

Venstre kan selvfølgelig støtte undervisningsministerens bestræbelser for at nå til den bedst mulige prioritering inden for det budget, som han skal have til at hænge sammen. Derfor støtter Venstre lovforslag nr. L 59, der gennem 6 forskellige elementer letter Undervisningsministeriets budget med 44 mio. kr. i 1989, 140 mio. kr. i 1990 og 180 mio. kr. i de følgende år.

Venstre gør det også, fordi det efter vores opfattelse er spareforslag, der er rimelige. F.eks. er begrænsningen af støtte til kun én uddannelse meget relevant, og det er jo det af de 6 elementer, der er skønnet til i de kommende år at give op mod det halve af lovforslag nr. L 59's samlede besparelse.

Jeg synes også, det er yderst rimeligt, at forrentningen ændres til det samme som for restskat, og det samme skal siges om et gebyr for rykkerskrivelser. Fører det med sig, at der skal sendes færre rykkere, kommer besparelsen på en anden måde, og det skal i så fald være yderst velkomment.

Endelig skal jeg fremhæve vigtigheden af, at forslaget får en hurtig gang gennem udvalget, og det er Venstre indstillet på at medvirke til.

Pia Dahl (FP):

Netop af de grunde, som Socialdemokratiet anfører er dårligdomme i dette forslag, synes Fremskridtspartiet, at det er et forholdsvis godt forslag. Vi går positivt til det i hvert fald og lægger specielt mærke til, at undervisningsministeren i bemærkningerne skriver, at han agter at fremsætte yderligere forslag til besparelser på SU-området. For os er det magtpåliggende, at der strammes gevaldigt op i reglerne, da det er en kendsgerning, at der bliver svindlet og bedraget med SU.

Så skal jeg lige til slut, til brug for ministeren i hans overvejelser om yderligere stramninger, spørge, om ikke man, som Fremskridtspartiet altid har ment det, skulle gøre SU afhængig af stopprøver, således at man ved, at de elever, som får SU, også lever op til de krav, som stilles på den enkelte uddannelse, og har nået et vist fagligt niveau, der gør, at de kan fortsætte med deres SU.

Marianne Jelved (RV):

Da vi ikke havde ventet i den radikale gruppe, at vores ordfører, hr. Jørgen Estrup, kunne

være til stede, er det mig, der skal sige nogle ord.

Dette lovforslag har som så mange andre – også nogle, der er behandlet tidligere i dag – sin begrundelse i en udgiftsstigning ud over det forventede, og jeg vil da gerne erkende, at Det Radikale Venstre er, nøjagtig som ministeren bliver beskyldt for af andre ordførere, interesseret i at medvirke til at løse de økonomiske problemer, vi har her i landet.

Der kan muligvis være problemer forbundet med nogle af de punkter, der er i forslaget, det vil jeg ikke afvise, og hvis der er, må de selvfølgelig løses, men det er min helt faste overbevisning, at hovedelementerne i SU ikke anfægtes ved det forslag, der foreligger her. Det, vi ser på, er det, vi kan kalde de mere perifere elementer, i alt fald set i en lidt større sammenhæng.

Jeg vil godt bede ministeren om at sætte kraftigt ind for at få undersøgt, om det ikke er muligt at omlægge SU-året til skatteåret. Vi har en stærk formodning om, at det på længere sigt vil forenkle hele proceduren og måske også gøre mange ting administrativt nemmere, så vi vil godt have det undersøgt, hvis det er muligt.

Bente Juncker (CD):

Hr. Aage Frandsen sagde, at de unge nu ikke kunne vælge 2 eller 3 uddannelser, at de, hvis de begyndte på én og det så ikke var noget, ikke kunne starte på en ny.

Det kan der jo gå lang tid med, hr. Aage Frandsen, og der er kun én ting at sige til de unge, nemlig at de må vælge rigtigt første gang eller supplere med noget erhvervsarbejde. Vi synes i øvrigt i CD, at det er en meget god ting, at de unge arbejder lidt, ved siden af at de studerer.

Da det forrige forslag var til debat her i salen, sagde CD, at det var vel nok flot at give de unge, der var under uddannelse, et beløb, der rundede 1 mia. kr. Jeg vil gerne sige til undervisningsministeren, at med de overskridelser, der er tale om, på 300–400 mio. kr., vil jeg ikke kalde dette et spareforslag, men et justeringsforslag, og vi kan tilsige det vores støtte.

Lysholm Christensen (KRF):

Undervisnings- og forskningsministeren har flere gange udtrykt skuffelse over, at flere af Tingets partier ikke vil medvirke til forskellige

[Lysholm Christensen]

besparelser, og derfor vil det sikkert glæde ministeren, at Kristeligt Folkeparti kan støtte i hvert fald det meste af det foreliggende forslag.

Det er vores opfattelse, at den nugældende SU-ordning er for flot, den er flottere, end vi har råd til. Vi kan gå ind for de 6 punkter, der er anført i fremsættelsen, men må reservere os over for et enkelt punkt, og det er punkt 2, der hedder stipendium til dækning af undervisningsafgift.

Vi mener, at netop dette punkt vil anfægte det frie skolevalg. Det er i forvejen dyrt nok at være elev på et privat gymnasium; skal vi samtidig se på de store besparelser, der er bebudet på de frie skolers område, da finder vi ikke det foreliggende forslag rimeligt.

De øvrige fem punkter nævnt i fremsættelsestalen kan vi anbefale, og disse fem punkter vil vi i hvert fald anbefale til en hurtig behandling i Tinget.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis det var et tv-program i lighed med Super-Chancen eller andre, så ville der nu være en eller anden trompet, som angav, at her var der bingo. Her var der faktisk et spareforslag, som der var flertal for. Det burde vi egentlig fejre. Det er ikke tit, man ser det. Det vil jeg gerne sige varmt tak for.

Det er ikke, fordi nogen af os finder det særlig morsomt at skulle beskære Statens Uddannelsesstøtte, men det, der har gjort indtryk på alle – i hvert fald det flertal, der støtter forslaget – er, at her har vi et system, hvor udgifterne er skredet langt ud over det forventede, og det må man reagere på. Hvis ikke jeg reagerede, ville jeg ende med at stå med noget, der ligner tidligere tiders dagpengesituation. Så siger jeg ikke mere.

Det er min pligt som minister at råbe vagt i gevær, når udgifterne skrider på et felt. Det er det, jeg har gjort, og jeg takker for, at budskabet er opfanget af et flertal, så man vil hjælpe med at stoppe i hvert fald nogle af hullerne.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg også har sagt i fremsættelsestalen og skrevet i bemærkningerne, at jeg sandsynligvis kommer med flere forslag, fordi det er en fortløbende proces at kulegrave dette system. Det mener jeg at jeg har pligt til, for jeg har ikke nogen garanti for, at der ikke sker yderligere udskridninger med

hensyn til udgifter i de kommende år. Jeg vil altså forbeholde mig ret til at komme tilbage til udvalget med yderligere ændringsforslag. Så håber jeg vi kan få en lige så konstruktiv drøftelse om det.

Jeg vil meget gerne få udarbejdet et notat til fru Marianne Jelved om fordele og ulemper ved at omlægge SU-året til skatteåret. Problemet er bl.a., at tager man en 1-årig uddannelse, så berører det jo altså to skatteår, hvor den pågældende måske har tjent penge både i foråret i det første år og i efteråret i det andet år, og så siger mine rådgivere, at det hele i virkeligheden bliver endnu mere besværligt, end det er i dag.

Jeg skal ikke stå her og afgøre noget. Jeg vil meget gerne have, at udvalget får disse overvejelser at se. Jeg vil også meget gerne se på, om der er noget, vi har glemt i den forbindelse. Jeg er i hvert fald fuldstændig åben over for det, hvis det administrativt kan lade sig gøre, og hvis det oven i købet kunne kombineres med en lille besparelse, ville jeg selvfølgelig være endnu gladere for det.

Der er kun ét indlæg, jeg har lyst til at kommentere – eller jeg har egentlig ikke lyst til at kommentere det, men jeg vil gøre det alligevel – det er fru Helle Degns. Jeg synes, det var usædvanlig usagligt, og jeg synes, det var præget af en sprogbrug, som ingen steder hører hjemme. Det forekommer mig, at det, vi har været vidne til de sidste par dage, ikke er en handlingslammet regering, det er tværtimod en regering, som er i stand til at spille ud, også med ubehagelige forslag. Men jeg må nok sige, med formandens tilladelse, at det forekommer mig, at vi har et handlingslammet Folketing, som er i stand til at lave merudgifter og i stand til at sige nej til besparelser. Men kan det sige ja til besparelser? Jo, vi fik her til sidst et eksempel på, at Folketinget kan sige ja til besparelser på 173 mio. kr. på længere sigt. Det skal der takkes for, men det er ikke nok.

Helle Degn (S):

Jeg vil gerne lige gøre en bemærkning til undervisningsministeren. Sådant som jeg har hørt ordførertalerne her i dag, kan jeg ikke på nogen måde se, at de har berettiget undervisningsministeren til nu at udråbe et højt bingo. Det forlig, som er indgået mellem SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, står mig bekendt stadig ved magt, og medmindre det bliver be-

[Helle Degn]

stridt, vil jeg sige, at der faktisk ikke er basis for undervisningsministerens jublende konklusion.

Til fru Connie Hedegaard vil jeg sige, at problemet ikke er oppositionen, men det billede, som regeringen netop i disse dage tegner af sig selv tydeligere og tydeligere. Regeringen er for smal, for usikker, for vakkende. Den evner ikke at samle flertal i denne sal om noget forslag og evner ikke selv i sin egen kreds at lægge forslag frem, hvorom der er enighed.

Aage Frandsen (SF):

Jeg synes ikke, ministeren skal være så beskeden med hensyn til at udtale sig om at kunne lide at spare. Ministeren sagde det, som om ministeren ikke kunne lide det, men man var jo nødt til det.

Nej, hr. minister, på det her område, kan ministeren nu, kan man sige, tage hævn for det, der skete i foråret, for da fik vi jo at vide, at det var alt for stor en udgiftspost, og nu prøver undervisningsministeren at redde noget af det hjem.

Desuden går man hele vejen på kanten af, hvad man kan sige er i overensstemmelse med det, der blev aftalt i foråret. Eksempelvis blev alderskriteriet sat ned, og så laver man en lille justering, hvorefter det i stedet for er ved kvartalsskifte og ikke ved månedsskifte, at det nye alderskriterium gælder. Det må man sige er et forsøg på at udnytte enhver mulighed for at hente nogle af de ændringer i reformen, der kom i foråret, hjem igen i form af besparelser.

Jeg synes, ministeren på dette område skulle sige: Det er dejligt at få lov til at spare. Det har ministeren ønsket på dette område, og det har ministeren ønsket hele tiden. Det kan godt være, der er andre steder, hvor ministeren ikke kan lide det. Jeg tror virkelig, det er et sted, hvor ministeren vil være glad, i det øjeblik det bliver vedtaget. Hvis det bliver vedtaget.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det er ikke helt rimeligt at fremstille det på den måde. Dette spareforslag dækker jo ikke noget som helst af merudgiften ved SU-reformen ind. Nej, det dækker halvdelen af den uventede ekstraordinære udskridning i udgifterne ind, som ingen havde regnet med, og som ikke var med i udgiftsberegningerne. Det er alt-

så kun halvdelen af det ekstra, vi nu henter hjem. Derfor synes jeg ikke, hr. Aage Frandsens bemærkninger var helt rimelige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til filmlov.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).
(FremSAT 6/10 88).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Der er her tale om et lovforslag, som ikke alene er en genfremsættelse, det sker oven i købet for tredje gang. Så plejer det jo at være sådan, at ordførerne for at gøre det lidt nemt kan henvise til, hvad man sagde ved den sidste behandling. Men her stiller sagen sig en smule anderledes, for der er nemlig sket en udvikling, siden forslaget til filmlov blev fremsat sidste gang og frem til dette tidspunkt.

Der skete nemlig det overordentlig interessante, at det gamle kulturpolitiske flertal blev enig om, at det forslag, som blev fremsat i sin tid af den konservative kulturminister, ikke var noget særlig godt forslag. I hvert fald var der enighed om, at det skulle forbedres på en lang række områder. Og da det så var så heldigt, at den nye regeringsdannelse omfatter en ny kulturminister, sågar en radikal kulturminister, så gik vi ud fra, at det ville spille afgørende ind i forhold til det forslag, som nu foreligger, fordi